

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 742/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Martin Palaj, s.r.o., Kazanská 4, Bratislava, proti postupu vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-490/2-VYS-GA-2024 a jej rozhodnutiu z 21. februára 2025, postupu Okresnej prokuratúry Galanta v konaní sp. zn. 1 Pn 814/24/2202 a jej rozhodnutiu z 19. mája 2025 a postupu Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní sp. zn. 2Kn 190/25/2200 a jej upovedomeniu zo 6. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom vyšetrovateľky v konaní vedenom pod ČVS: ORP-490/2-VYS-GA-2024 a jej rozhodnutím z 21. februára 2025, postupom okresnej prokuratúry v konaní sp. zn. 1 Pn 814/24/2202 a jej rozhodnutím z 19. mája 2025 a postupom krajskej prokuratúry v konaní sp. zn. 2Kn 190/25/2200 a jej upovedomením zo 6. augusta 2025. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil uvedené rozhodnutia a upovedomenie a vec vrátil na ďalšie konanie. Domáha sa tiež finančného zadosťučinenia 2 500 eur a náhrady trov konania, ktoré jej má zaplatiť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 25. novembra 2024 podala konateľka sťažovateľky trestné oznámenie, ktorého predmetom boli skutočnosti nasvedčujúce podozreniu zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona. Vyšetrovateľka predmetný skutok kvalifikovala ako podozrenie z prečinu porušovania povinnosti

pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Trestné oznámenie vyšetrovateľka napadnutým uznesením podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietla.

3. Proti uzneseniu vyšetrovateľky podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra napadnutým uznesením z 19. mája 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

4. Sťažovateľka podala žiadosť o preskúmanie rozhodnutia dozorujúceho prokurátora a rozhodnutia vyšetrovateľky nadriadeným prokurátorom, ktorú krajská prokuratúra napadnutým upovedomením zo 6. augusta 2025 ako nedôvodnú odložila.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry a napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry. Sťažovateľka považuje právne závery týchto orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, preto za ústavne neakceptovateľné.

6. Sťažovateľka zdôrazňuje, že OČTK v jej veci jej neposkytli efektívnu právnu ochranu, keď svoje rozhodnutia, resp. upovedomenie odôvodnili nedostatočne a nepreskúmateľne vzhľadom na to, že nereagovali na podstatnú argumentáciu sťažovateľky a dospeli tak k arbitrárnym právnym záverom.

7. Sťažovateľka v trestnom konaní identifikovala a listinne doložila, že finančné prostriedky pochádzajúce z úveru vo výške 87 000 eur, ktorý čerpala sťažovateľka, boli v celkovom objeme 83 000 eur poukázané na účet [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), a to postupne transakciami z 13. októbra 2020 (20 000 eur), 27. októbra 2020 (10 000 eur), 11. novembra 2020 (20 000 eur), 20. novembra 2020 (15 000 eur) a 26. novembra 2020 (18 000 eur). Zároveň zdôraznila, že tieto úkony realizoval konateľ sťažovateľky, ktorý v tom čase pôsobil aj ako spoločník a konateľ v [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka preukázala, že na jej strane chýbal v rozhodnom čase právny dôvod uvedených plnení. Následkom konania konateľa sťažovateľky vznikla škoda spočívajúca v úbytku majetku sťažovateľky a v zaťažení sťažovateľky úverom.

8. Sťažovateľka vo všetkých svojich podaniach poukazovala na blanketový charakter skutkovej podstaty trestného činu podľa § 237 Trestného zákona, ktorý odkazuje na § 135a Obchodného zákonníka, ktorý vymedzuje povinnosti konateľa obchodnej spoločnosti pri výkone jeho pôsobnosti, pričom sťažovateľka kládla dôraz na požiadavku odbornej starostlivosti pri uskutočňovaní obchodných rozhodnutí konateľa spoločnosti, ako aj explicitný zákaz uprednostňovania vlastného záujmu či záujmu tretej osoby pred záujmom samotnej obchodnej spoločnosti.

9. Žiadne z napádaných rozhodnutí neodpovedá na kľúčovú otázku, či konanie vtedajšieho konateľa sťažovateľky (zaťaženie sťažovateľky úverom) bolo v súlade s povinnosťami konateľa podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. OČTK sa ale mali touto otázkou vyčerpávajúco a presvedčivo zaoberať. Namiesto toho sa s podstatnými námietkami vôbec nevysporiadali a obmedzili sa na všeobecný odkaz na „spoluprácu“ medzi dotknutými obchodnými spoločnosťami.

Zároveň sa nevyrovnali ani s tým, že [REDAKOVANÉ] z takto získaných finančných prostriedkov nadobudol špecifikovanú nehnuteľnosť v k. ú. Sereď.

10. Sťažovateľka ďalej namieta, že OČTK nepreukázali príčinný vzťah medzi tvrdenými zápočtami z roku 2024 a prevodmi uskutočňovanými v roku 2020, ktorými vznikli pre sťažovateľku škodlivé následky. Zároveň opomenuli preskúmať účtovné zachytenie týchto plnení na strane [REDAKOVANÉ] (vrátane absencie zaúčtovania týchto plnení za rok 2020). Tieto skutočnosti sťažovateľka uviedla už v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľky o odmietnutí trestného oznámenia, pričom okresná prokuratúra a krajská prokuratúra sa s uvedenými námietkami nevysporiadali.

11. OČTK sa teda nevysporiadali s jadrom trestného oznámenia a ani s námietkami v opravných prostriedkoch, čím porušili označené základné právo sťažovateľky podľa ústavy. Požiadavky, ktoré sú kladené na odôvodnenie súdnych rozhodnutí, možno primerane vzťahovať aj na rozhodnutia OČTK, ktorými autoritatívne rozhodli o trestnom oznámení sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

III.1. K napadnutému uzneseniu vyšetrovateľky a napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry:

13. Zásadným princípom, ktorý ovláda konanie o ústavnej sťažnosti je princíp subsidiarity. Z neho vyplýva, že každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá ústavnú sťažnosť, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci samotného ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

14. Jednou z perspektív princípu subsidiarity je totiž to, aby ústavný súd mohol prebrať konečné skutkové a právne závery príslušných orgánov verejnej moci a tie vyhodnotiť v teste ústavnosti. Právomoc ústavného súdu v tejto súvislosti nastupuje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09), a preto spravidla nevstupuje do konania predčasne (aj keby tak malo byť účinené dôvodne), pretože by si tým uzurpoval právomoc, ktorá v danom štádiu trestného konania patrí iným orgánom verejnej moci (OČTK a súdy). Tie sú v zmysle právneho poriadku zaviazané poskytnúť ochranu základným právam a slobodám ešte pred ústavným súdom prostredníctvom zákonom predpokladaných korekčných mechanizmov. Až ich márnym využitím získava ústavný súd právomoc konať a zasiahnuť spravidla vo vzťahu k výsledku samotného konania, a preto sa aj ústavný súd v tejto súvislosti označuje aj ako súd výsledkový a k ochrane základných práv nepristupuje súbežne s iným orgánom verejnej moci, ale táto ochrana je postupná (pozri m. m. I. ÚS 182/2023). Ústavný súd totiž nemá pri takej ochrane v Slovenskej republike monopol, má však konečné slovo. V reťazi ľudskoprávnej ochrany tak musí logicky zastávať posledné miesto.

15. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľky podala sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietla. Následne žiadala

o preskúmanie zákonnosti napadnutého uznesenia vyšetrovateľky a napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry nadriadenú prokuratúru. Krajská prokuratúra uvedenú žiadosť preskúmala a vec vybavila odložením. Uplatnenie právomoci okresnej prokuratúry bráni, aby ústavný súd uplatnil svoju právomoc a preskúmal námietky sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyšetrovateľky a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Rovnako tak uplatnenie právomoci krajskej prokuratúry bráni, aby ústavný súd uplatnil svoju právomoc vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry:

16. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd podotýka, že podanie trestného oznámenia ako formy inej ako súdnej ochrany nezaväzuje OČTK začať na jeho základe trestné konanie. Subjektívne právo oznamovateľa na začatie trestného stíhania negarantuje ani ústava (II. ÚS 88/99, II. ÚS 42/00, III. ÚS 176/07) či Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. Perez proti Francúzsku z 12. 2. 2004). Oznamovateľ trestnej činnosti má právo na to, aby sa kompetentný orgán (prokurátor, policajt) jeho oznámením zaoberal, nie však na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Rovnako nepatrí medzi základné práva a slobody ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Oznamovateľ má právo byť oboznámený s opatreniami prijatými na základe jeho oznámenia a má tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní oznámenia. Procesným oprávneniam oznamovateľa (poškodenej osoby) však nezodpovedá povinnosť OČTK začať trestné konanie na základe jeho oznámenia (III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021, I. ÚS 2/2025).

18. Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti vychádzal zo zásady, že odôvodnenia rozhodnutí tzv. prvostupňového a odvolacieho (sťažnostného) orgánu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I. ÚS 523/2024). Z tohto dôvodu sa ústavný súd oboznámil aj s odôvodnením napadnutého uznesenia vyšetrovateľky a napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry.

19. Sťažovateľka je oboznámená s obsahom týchto uznesení, preto je nadbytočné opakovať obsah ich odôvodnení. Ústavný súd preto len poukazuje na aspekty a prvky týchto uznesení, ktoré považoval za podstatné. V prvom rade z uznesenia vyšetrovateľky vyplýva adekvátny rozsah dokazovania na účely preverenia opodstatnenosti skutočností uvedených v trestnom oznámení (výsluch konateľ a sťažovateľky ako podozrivého, výsluch konateľky sťažovateľky, zisťovanie relevantných skutočností od spoločného účtovníka sťažovateľky a [REDAKOVANÉ] a z účtovných dokladov, daňových priznaní a pod.). Z takto zistených skutočností v podstatnom vyplynulo, že konateľ a konateľka sú manželia a podieľali sa na podnikaní dotknutých spoločností. Sťažovateľka

a [REDACTED] mali spoločné obchodné vzťahy a už od roku 2020 vytvorený systém, keď sťažovateľka účtovala tretím osobám za dodané služby v predmete medzinárodnej kamiónovej dopravy, pričom [REDACTED] účtoval sťažovateľke za parkovanie kamiónov, za servis a iné služby, čím medzi uvedenými obchodnými spoločnosťami existovala séria vzájomných záväzkov, zápočtov a pod. Aktuálna konateľka sťažovateľky bola zamestnaná u sťažovateľky, pričom zrejme vykonávala len pomocné činnosti u sťažovateľky, na podnikaní sa priamo nepodieľala. Zmenu v osobe konateľa sťažovateľky zrealizovala len v kontexte nadchádzajúceho (očakávaného) rozvodu s konateľom ako jej manželom a zrušením a vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Keď sa stala konateľkou sťažovateľky, sťažovateľka nemala odborného zástupcu na výkon predmetu podnikania, nevykonala audit, nemala prehľad o zákazníkoch a pod. Ďalšie podrobnosti vzájomného vzťahu medzi sťažovateľkou a [REDACTED], resp. medzi konateľom a konateľkou sťažovateľky ako manželmi vyplývajú z uznesenia vyšetrovateľky. Vyšetrovateľka zo zistených skutočností nezistila naplnenie objektívnej stránky alebo subjektívnej stránky prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Vzájomné vzťahy medzi dotknutými obchodnými spoločnosťami hodnotila ako klasické civilné (občianskoprávne a obchodnoprávne) vzťahy poznačené aj konfliktnými vzťahmi konateľa a konateľky ako manželov. Nezistila skutočnosti odôvodňujúce uplatnenie prostriedkov trestného práva ako prostriedku *ultima ratio*. Poukázala aj na skoršie trestné oznámenie konateľky sťažovateľky vo veci prečinu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 ods. 1 Trestného zákona, zločinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 a 3 Trestného zákona a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 a 3 Trestného zákona, kde OČTK taktiež nezistili skutočnosti na začatie trestného stíhania.

20. V kontexte námietok sťažovateľky v ústavnej sťažnosti, ktoré sa v podstatnom zhodujú aj so sťažnostnými námietkami proti uzneseniu vyšetrovateľky, smerujúcich k ekonomickej opodstatnenosti prevodu podstatnej časti finančných prostriedkov z úveru a namietaného porušenia povinností konateľa v zmysle Obchodného zákonníka okresná prokuratúra v reakcii na tieto námietky osobitne zdôraznila skutočnosť, že medzi sťažovateľkou a [REDACTED] prebiehala vzájomná fakturácia za poskytnuté plnenia a taktiež (jednostranné) zápočty záväzkov a pohľadávok s výsledkom, že sťažovateľka má neuhradené záväzky voči [REDACTED] vo výške 68 092,08 eur, čo vyplynulo z evidencií knihy záväzkov a pohľadávok. Po zmene konateľa sťažovateľky (23. júna 2023) už [REDACTED] nefakturoval žiadne služby sťažovateľke pre predpoklad, že tieto faktúry nebudú uhradené. Okresná prokuratúra tak dospela k záveru, že sťažovateľka neosvedčila dôvodné podozrenie, že vyplatením finančných prostriedkov z úveru v októbri 2020 v celkovej sume 83 000 eur spoločnosti [REDACTED] by konateľ sťažovateľky spôsobil sťažovateľke akúkoľvek škodu. Skutočnosti, ktoré uviedla sťažovateľka, v kontexte zistených obchodných vzťahov medzi uvedenými spoločnosťami neindikujú „*podozrenie, že by vtedajší konateľ pri úhradách v mene spoločnosti [REDACTED] mal postupovať v rozpore s povinnosťami konateľa v zmysle Obchodného zákonníka. Nebola tak osvedčená objektívna, ale ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona v miere dostatočnej čo i len na začatie trestného stíhania.*“.

21. Krajská prokuratúra v upovedomení uviedla, že po preskúmaní napadnutých uznesení dospela k záveru o dostatočnom odôvodnení týchto uznesení, vychádzala pritom aj zo zadováženého spisu k predmetnej veci. Taktiež poukázala na existenciu obchodných vzťahov medzi dotknutými

spoločnosťami s tým, že nič neindikuje naplnenie osobitne subjektívnej stránky skutkovej podstaty špecifikovaného trestného činu. Podľa okresnej prokuratúry predmetná vec vykazuje znaky občianskoprávnej alebo obchodnoprávnej veci. Z uvedeného dôvodu žiadosť sťažovateľky odložil.

22. Oboznámením sa s napadnutými uzneseniami vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry a napadnutým upovedomením ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala ústavne udržateľné odpovede na všetky podstatné otázky, ktoré vyplynuli z jej trestného oznámenia, ako aj jej ďalších podaní (sťažnosti a žiadosti krajskej prokuratúry). Osobitne vyšetrovateľka a okresná prokuratúra svoj postup logickým, zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom odôvodnili a rozviedli, akými úvahami sa pri svojom postupe riadili a podľa ktorých zákonných ustanovení postupovali. Ústavnoprávne udržateľným spôsobom tiež vysvetlili, ako dospeli k záveru o nenaplnení objektívnej a subjektívnej stránky špecifikovaného prečinu. Za týchto okolností právny záver krajskej prokuratúry o dostatočnom odôvodnení napadnutých uznesení nie je arbitrárny. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali právne závery OČTK v danej veci. Krajská prokuratúra odôvodnila v podstatnom svoje upovedomenie odkazom na dostatočne odôvodnené uznesenia vyšetrovateľky a okresnej prokuratúry, pričom nič nenaznačuje, že by uvedené právne závery predstavovali zjavný omyl či exces v skutkových či právnych záveroch. Skutočnosť, že sťažovateľka s uvedeným právnym posúdením nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu